

Ти помнишъ ли, какъ
нѣкакъ много бързо
ни хванаха въ капана на живота?
Опомнихме се.

Късно.

Бѣхме вързани жестоко.
Като нѣкакви животни, въвъ клетка,
свѣткаха
очитѣ жадно
и търсѣха

и молѣха пощада.

А бѣхме млади,

бѣхме толкозъ млади!...

И после... после

нѣкаква умраза
се вливаше дълбоко въ сърдцата.
Като гангрена,
не, като проказа
тя растнѣше,

разкапваше душата,
тя сплиташе жестокитѣ си мрежи
на пустота

и мрачна безнадеждность,
тя пълпѣше въ кръвѣта,
тя виеше съ закана,
а бѣше рано, бѣше много рано...

А тамъ —

високо въвъ небето,

чудно

трептѣха пакъ на чайкитѣ крилата.
Небето пакъ блестѣше,

като слюда,

простора пакъ бѣ

синь и необятень,
на хоризонта пакъ полека-лека